

Kunst, taaler det ingen Kritik, saa har Staten at støtte, uanset om det paagældende Værk er af den Beskaffenhed, at det maa siges at være til Gavn for Samfundet, eller om det ubetinget maa siges at være til Skade. Jeg tror ikke, at disse danske Skribenter vil faa Befolkningen i Almindelighed, og jeg haaber derfor heller ikke, at de vil faa den danske Rigsdag til at dele den Betragtning. Befolkningen i Almindelighed vil mene, at naar Staten støtter Videnskab og Kunst, ogsaa Digtekunst, gør den det for at vise en Anerkendelse for, hvad der er ydet, og opmuntre til fortsat Virksomhed i den Retning med det Formaal for Øje at fremme en Virksomhed, der er til Gavn for Samfundet, til Gavn for en sund og naturlig Udvikling, men man har ikke den Opfattelse, at naar en Kreds i København siger, at noget er Kunst, saa har Staten at støtte det, selv om efter min Mening ethvert sundttænkende og -førende Menneske maa erkende, at Produktionen ingen Gavn gør, men kun kan gøre Skade.

I Dag ser jeg endelig en Henvendelse, der for saa vidt ogsaa vedkommer Rigsdagen, en Henvendelse fra Forfatteren L. C. Nielsen, hvori han gør gældende, at denne grimme Forfølgelse er sket af politiske, men ikke af moralske Grunde, og at Moralen her i en sjælden Grad har taget Maske paa ved at rejse denne Bevægelse ikke af moralske Grunde, men for at Forfatterinden kan rammes, medens det er en anden, man egentlig sigter paa. Jeg ved ikke, om Hr. L. C. Nielsen er i Stand til at godtgøre, at der bagved den Bevægelse, som er rejst, et eller andet Sted skulde ligge Motiver, som ikke har noget med det, der tales om, at gøre, politiske Motiver i Stedet for moralske, og at den moralske Indignation er falsk og er en Maske, som man bruger i et andet Formal. Jeg ved ikke, om han kan gøre det overfor nogen, men jeg tror ikke, han kan gøre det overfor alle, og i hvert Fald vil jeg for mit Vedkommende — og jeg tror, jeg kan gøre det paa manges Vegne — nedlægge en energisk Indsigelse imod, at den Slags uberettigede, infame Insinuationer rejses. Jeg tror, at Hr. L. C. Nielsen her har gjort sig skyldig i at tale om Ting, han ikke ved noget om, og at han altsaa paa en ganske uberettiget og næsvig Maade har blandet sig i Sager, som han ikke har noget Kendskab til, og det vil jeg for mit Vedkommende, og jeg tror, jeg kan gøre

det paa manges Vegne, meget energisk afvise.

Jeg skal anbefale det stillede Ændringsforslag til Vedtagelse, og det skulde glæde mig, om den Forhandling, vi har haft i Aar om denne Sag, maatte bidrage til, at man i Fremtiden ved disse Bevilninger er noget mere forsigtig, end man har været det ved denne Lejlighed. Jeg ved meget vel, at der er forskellige Retninger i Litteratur som i Kunst, og jeg er klar over, at Staten maa optræde tolerant overfor de forskellige Retninger, ogsaa med Hensyn til sine Understøttelser, men jeg vil meget bestemt hævde, at det bør være Formaalet, at det, man støtter, er til Gavn for det Samfund, med hvis Penge man betaler det, og dersom det ikke er til Gavn, men afgjort er og kun kan være til Skade, bør det ikke støttes.

Undervisningsministeren (Keiser-Nielsen): I Anledning af et Par Udtalelser, der faldt fra den ærede Ordfører (Jørgen Pedersen), skal jeg kun ganske kort præcisere, hvad jeg sagde forleden Dag. Den ærede Ordfører nævnedes baade forleden Dag og i Dag, at jeg havde ført et varmt Forsvar for Fru Agnes Henningsen. Dette er nu ikke ganske rigtigt. Det, jeg førte et varmt Forsvar for, var den Fremgangsmaade, som har været anvendt med Hensyn til denne Bevillings Indsættelse paa Finanslovforslaget, og den vil jeg fremdeles føre et varmt Forsvar for. Den Fremgangsmaade har været, som den altid har været, og Fremgangsmaaden har været fuldt ud forsvarlig, og den har været billigt af det samlede Finansudvalg i det andet Ting, og alle Medlemmer i det andet høje Ting har stemt for den ved anden Behandling. Jeg mener, at jeg maa have Ret til at føre et saa varmt Forsvar som vel muligt for den Stilling, det andet høje Ting i Forbindelse med Ministeren har taget, idet den har været i nøje Overensstemmelse med den i saadanne Sager sædvanlige Fremgangsmaade. Ønskes der en anden Fremgangsmaade, kan man jo, som jeg sagde forleden Dag, tage det under Overvejelse til næste Aar. Jeg ved forøvrigt ikke, hvordan den Fremgangsmaade skulde være. Derfor maa jeg tilbagevise den Konklusion, som den ærede Ordfører mente at kunne drage ud af den Begivenhed, der altsaa foregaar i dette høje Ting i Dag, hvor man tager en saadan Forfatterunderstøttelse ud af Finansloven. Han ønskede, at det maatte føre til, at man blev mere for-